

Quan els de baix hi lluquen més que els de dalt

written by Pere Grau i Rovira | 13 de març de 2019

És ben palès que un dels desigs principals de les bases independentistes és la unitat d'acció dels partits als quals donen suport, i una de les seves preocupacions més grans és que partidismes curts de vista la impedeixi. I aquesta unitat d'acció no ha de voler dir forçosament llistes úniques (un ideal per un període transitori, però que sembla impossible) sinó comportaments units i sense esquerdes. I això tan senzill sembla que encara hi ha més d'un Napoleó de butxaca que no ho vol entendre.

Una de les raons d'aquestes indesitjades picabaralles –una que mai no s'esmenta– pot ser que, pensant ja en el dia que siguem independents, es vulguin guanyar galons per ser qui talli el bacallà en el nou estat; no voler-se diluir en una acció conjunta que no deixi lluir com voldrien els que pensen així. Això, però –deixeu-me usar una expressió alemanya– és “voler-se repartir la pell de l'ós abans d'haver-lo caçat”.

Aquest any, amb les eleccions que hi ha previstes, hi ha una bona avinentesa per respectar els desigs de la majoria, per caminar separats (si no hi ha altre remei), però atacar junts. Desitjo amb tot el fervor possible que a tot arreu on sigui possible aconseguim majories independentistes i que aquestes majories es comportin com seriosos adults i no com nens malcriats. Si no ho aconseguíssim en un moment tan crucial de la nostra història, el judici del poble pels que ho haguessin impedit seria aniquilador. I malauradament no podem descartar per endavant que una decepció així sigui impensable. No seria la primera.

Ja sé que comparar situacions diferents en temps molt diferents pot ser anar fora d'hora. Però tot i aquest risc

permeteu-me que ho faci. De les obres que tinc al calaix (o a l'ordinador, com ho volgueu ...) la que més greu em sap que quedi inèdita (ja m'hi he resignat) és una novel·la històrica sobre el temps de Jaume d'Urgell i del compromís de Casp (750 pàgines, tres anys de feina i una fonda immersió en aquella època). I encara que sembli agafat molt pels cabells i malgrat les grans diferències entre la situació de llavors i la d'avui, em preocupa un punt comú: la manca de visió d'uns dirigents i el predomini –confessat o inconfessat– d'interessos particulars o partidistes en el pensament de gent que no hi lluca més enllà del nas. En aquell temps, aquella ceguetat ens va portar la dinastia castellana i tota la cua de conseqüències fins al dia d'avui. Avui que se'ns presenta (per costosa que sigui) l'oportunitat de rectificar les fallades d'ara fa 600 anys, no hauríem de permetre'ns de cap manera de córrer el risc de desaprofitar-la per errades força comparables a les de llavors.

Com dic al pròleg de la meva novel·la, encara que haguéssim pogut posar, amb Jaume d'Urgell, una nova dinastia catalana davant del país, no podem pas estar segurs que Catalunya en els atzarosos segles següents hagués pogut resistir els poderosos veïns i se l'haguessin repartit o hagués acabat potser com una Andorra més gran. Avui, tots hauríem de tenir clar que les conseqüències d'un fracàs per discòrdies mesquines podrien ser la desaparició de Catalunya com a nació i de la nostra llengua i cultura, en el curs de dues o tres generacions. Igual que la vida és des de sempre una lluita diària per la supervivència, aquesta no la té assegurada cap poble si no se la guanya també dia a dia.

Molts catalans responen com cal al desafiament actual. Els presos polítics i els exiliats compleixen, amb enteresa i dignitat, la part que sense voler-ho els ha tocat en el joc. Les associacions civils no retrocedeixen ni un pam. El poble respon cada vegada que se li demana i fins i tot quan no se li demana, com és el cas dels CDR. Com ha escrit Jordi Aragonès

al Matí Digital el 4-03-19 “els partits sense les seves bases no són res”. I si les bases criden cada vegada “Unitat!” les cúpules dels partits haurien de fer mans i mànegues per seguir aquest desig i no voler ser més savis que els que (encara) els voten.

A les eleccions europees s’hi ha d’anar per donar a Catalunya una sola veu pel damunt de les fronteres de les distintes fraccions parlamentàries. I això és possible.

A les eleccions municipals s’hi ha d’anar per guanyar tants municipis per l’independentisme com sigui possible (inclòs Barcelona, no cal dir-ho ...). I fer els pactes que calgui per arribar a aquesta fita per molts mals de ventre que a alguns sembla que els costi. I això és possible.

A les eleccions espanyoles s’hi ha d’anar per tal que Catalunya no estigui representada a les Cortes pels del 155, i per votar gairebé permanentment que *no* a tot (o a abstenir-se si són assumptes que no afecten Catalunya) i per fer la vida agra als de l’“A por ellos”. I això és possible.

Cal que el baix nivell de visió d’un partidisme, al qual ja li vindria després l’hora de ser normal, no ens faci caure en un parany que té punts de semblança amb el que a començaments del segle XV va fer girar el penell dels destins catalans cap a camins fatals. I això és possible.